

SARAH MORGAN

Jõulupõgenemine



Romaan

Originaali tiitel:
Sarah Morgan
The Christmas Escape
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate võis surnud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anneli Sihvart
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Sarah Morgan
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12421822
ISBN 978-9949-87-023-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Dawnile, suure armastusega.

I

ROBYN

Ta ei olnud julgenud loota, et see võiks juhtuda.

Keegi vähem küüniline võinuks seda pidada jõuluimeks, kuid Robyn ei uskunud enam imedesse. Ta oli hirmul, kuid hirmu all oli veel midagi muud. *Lootus*. Emotsioonide kaleidoskoop tema sees sobis taevas valitseva värvikeerise ja virvendusega. Siin Rootsi Lapimaal, polaarjoonest põhja pool, lubasid saastamata taevas ja selged talveööd sageli virmalisi näha.

Ta kuulis, kuidas üks tema taga avanes, kuulis sügavas lumes sammude pehmet krudinat ja tundis siis, kuidas Eriku käed tema ümber libisesid.

„Tule sisse. Kül m on.“

„Üks minut veel. Ma pean mõtlema...“ Ta oli alati enda mõtteid parimal moel korrastanud siin metsikul maal, kus valitses loodus, kus inimene tundis end tühisena selle roosaka taeva all. Kõik, mida ta oli kunagi teinud, mis oli olnud rumal, isekas, riskantne või piinlik, kaotas tähtsuse, kuna see paik ei hoolinud niisugustest asjadest.

Puud kummardusid uue lume raskuse all, selle pind läikis õrnadest hõbesinistest niitidest. Kül m muutis ta põsed tuimaks ja kirmetas ripsmed, kuid ta märkas ainult ilu. Tema soov oli haarata kaamera, kuigi tal oli samast vaatest juba mitu pilti.

Ta tuli siia, et põgeneda kõige eest, mis ta oli, ja kõige eest, mida ta oli teinud, ning nüüd oli ta sellesse paika ja mehesse armunud.

Selgus, et on võimalik end uuesti luua, kui kolid piisavalt kaugelt kõigest, kes sind tundsid.

Erik tõmbas sulle jope kapuutsi talle paremini pähe. „Kui sa mõtled minevikule, siis ära tee seda.“

Kuidas ta saaks?

Mässaja Robyn.

Tema vana mina tundis end nüüd võõrana. See oli, nagu vaataks vana fotot ega tunneks ennast ära. Kes see naine oli?

„Ma ei suuda uskuda, et ta siia tuleb. Ta oli kolmeaastane, kui ma teda viimati nägin.“

Tema õetütar. Tema õe laps.

Ta mäletas väikest naeratavat roosade inglipõskede ja lokkis blondide juustega tüdrukut. Ta mäletas süütust ja usaldust ning põgusat lootust uuele algusele, enne kui Robyn oli selle ära rikkunud, nii nagu ta oli kõik tol ajal ära rikkunud.

Tema õde oli keelanud tal nendega rohkem ühendust võtta. Õe ideaalses väikeses peres polnud Robynile ruumi olnud. Isegi nüüd, palju aastaid hiljem, pani viimase kohtumise meenutamine teda endiselt värisema ja end halvasti tundma. Ta püüdis kujutleda last naisena. Kas ta oli nagu ta ema? Alati, kui Robyn õele mõtles, tundis ta end segaduses olevat. Armastus. Vihkamine. Kadedus. Ärritus. Ta ei teadnud, et ühes suhtes saab tunda kõiki võimalikke emotsioone. Elizabeth oli olnud kuldne tüdruk. Täiuslik printsess ja vähemalt mõnda aega tema maailma parim sõber.

Aeg oli leevendanud valu pidevast piinast torgeteni.

Kuni selle e-kirja saabumiseni olid olnud kõik sidemed lõhutud. „Miks ta nüüd, nii pika aja järel ühendust võttis? Ta on kolmkümmend. Täiskasvanu.“

Osa temast tahtis seda tähistada, kuid elu oli õpetanud teda ettevaatlik olema ja ta teadis, et see ei ole lihtne taaskohtumine. Mis siis, kui tema õetütar otsib vastuseid? Ja mis siis, kui talle ei meeldi see, mida ta kuuleb?

Kas see oli teine võimalus või järjekordne emotsionaalne autoõnnetus? „Sa võid temalt küsida. Näost näkku,“ ütles Erik, „aga ma tean, et sa oled närvis.“

„Jah.“ Tal polnud mehe ees saladusi, kuigi tal oli kulunud veidi aega, enne kui ta oli uskunud, et nende suhe ei katke. „Ta on võõras. Ja ainus elusolev pereliige.“

Tema õde oli läinud, saanud korrapealt surma kahe aasta eest, teed ületades. Nüüd ei saanud minevikku enam parandada. See uks oli suletud.

Erik hoidis temast tugevamalt. „Sinu õetütrel on tütar, mäletad? See teeb kokku kaks pereliiget. Kolm, kui lugeda ka tema abikaasat.“

Perekond. Ta oli pidanud õppima ilma selleta elama.

Ta oli eemale jäänud, nagu kästi. Ei võtnud kontakti. Ehtas uuesti üles oma elu. Kujundas end ümber. Mattis mineviku ja rändas oma vanast elust nii kaugemale, kui suutis. Linnas tundis ta end sageli lõksus olevat. Lämbunud mineviku tõttu. Siin, selles lumises kõrbes, mille lävel oli loodus, tundis ta end vabalt.

Ja siis oli minevik taas tema kirjakasti maandunud.

Mina olen Christy, sinu õetütar.

„Kas oli viga teda siia kutsuda?“ See oli esimene kord, kui ta kutsus mineviku olevikku. „Kui jätta kõrvale asjaolu, et me teineteist ei tunne, mis sa arvad, kas see paik meeldib talle?“ Tema enda jaoks oli see olnud armastus esimesest silmapilgust. Vaikus. Sinakasroheline värv keeris taevast ja pehme valgus, mis sel aastaajal maastikku üle kallas. Tema kui fotograafi jaoks oli valgus lõputu võlu ja inspiratsiooni allikas. Seal oli varjundeid ja toone, mida ta polnud kunagi kusagil mujal maailmas näinud. Keskkösinine ja särav nefriitroheline. Jäine roosa ja hõõgav roospunane.

Mõned ütlesid, et elu siin üleval on karm ja raske, kuid Robyn teadis, milline on karmus ja raskus, ning see siin polnud üldse niisugune. Külma ei olnud ainult temperatuuri tähis, see oli tunne. Ja ta oli külma tundnud. Sellist külma, mis külmutab sind seestpoolt ja mida ei saa termokihtide ega sulejopega peletada.

Ja siis tekkis soojus, samasugune, nagu ta tundis nüüd koos Erikuga.

„Jõulud Lapimaal?“ Eriku hääl kõlas lõbusalt. „Kuidas saaks see talle mitte meeldida? Eriti kuna tal on laps. Kus ta veel saaks lumes mängida, põhjapõtru toita ja kelguga läbi tundra sõita?“

Robyn vaatas puid. See oli tõsi, et siin oli jõulusid armastava lapse paradiis. Tal oli lastega vähe kogemusi ja tal polnud kunagi olnud soovi ise last saada. Tema perekond oli Erik. Koerad. Mets. Suusad. See hiilgav, karm metsik maa, mis tundus rohkem koduna kui ükski teine koht, kus ta oli elanud.

Peamine hoone oli pärandus Eriku suguvõsast läbi põlvkondade, kuid mees oli seda laiendanud, et turukonjunktuuriga kaasas käia. Nende külalised olid tavaliselt hea käitumisega rändurid, kes püüdsid millegi eest põgeneda. Seiklushimulised tüübid, kes hindasid luksust, kuid ei kohkunud väljavaate ees minna külmunud metsa või suuskade või lumeräätsadega maastikku avastama. Erik pakkus vajadusel oma teenuseid giidina ja tema fotograafina oli valmis inimesi juhendama, kuidas virmalisi pildile saada. Neid ei saanud ennustada, nii et tuli õppida kannatlikkust. Ta oli õppinud ootama, kuni loodus annab talle selle, mida ta lootis.

Läbi lumiste okste nägi ta kahe nende metsa sees pesitseva majakese pehmet valgust. Maju oli kokku viis, igaüks sai nime Arktika metsiku looduse järgi. Hunt, Põhjapõder, Põder, Ilves ja Karu. Igas hubases majakeses olid maast laeni aknad, kust avanes hingemattev vaade metsale ja taevale. Lumespaa oli olnud tema idee ja osutunud populaarseks. Siin keskenduti heaolule, rõhuasetusega neid ümbritsevatele loodusele. Tema ja ta väike meeskond kasutas igal võimalusel kohalikke ressursse. Külalisi julgustati jätma maha telefone ja kelli.

Erikul oli õigus. See oli ideaalne põgenemine. Küsimus, mille ta oleks pidanud esitama, ei olnud *Kas talle meeldib siin?*, vaid *Kas mina meeldin talle?*

Ta tundis hetkeks paanikat. „Viimasel korral, kui ma Christyt nägin, ei läinud see hästi.“ Kassipoja juhtum. Mälestus sellest külaskäigust oli otsekui tema hinge raiutud. Hoolimata kõigist tema headest kavatsustest oli see halvasti läinud. „Mis vanusest alates lapsed mäletavad? Kas ta mäletab, mis juhtus?“ Ta lootis, et

mitte. Isegi nüüd, nii palju aastaid hiljem, mäletas ta õe viimaseid sõnu.

Sa rikud kõik ära. Ma ei taha sind oma ellu.

Robyn liibus Erikule lähemale ja tundis, kuidas ta käed pingesse tõmbuvad.

„See oli kaua aega tagasi, Robyn. Iidne ajalugu.“

„Aga inimesed ei unusta ajalugu, eks?“ Mida oli tema õde tütrele öelnud?

Mässaja Robyn.

Ta mõtles, mida õde ütleks, kui teda nüüd näeks. *Õnnelik*. Abielus mehega, keda armastab. Elab paikselt, ei rända. Teenib head raha, kuigi kahtlemata oleks see Elizabethi silmis ebatavaline.

Tundus, et Christy oli õnnelikus abielus ja elas maal idüllilist elu, nagu tema emagi enne teda.

Mida ütleks Elizabeth, kui ta teaks, et tema tütar tuleb siia külla?

Robyn värises ja pöördus tagasi maja poole.

Elizabeth poleks õnnelik olnud ja kui ta oleks saanud tütre tulekut takistada, oleks ta seda teinud. Ta poleks tahtnud, et tema õde ta tütre täiuslikku elu hävitaks.

2

CHRISTY

„Elades unistuste elu, Christy, elades unistuste elu.“ Christy pitis ämbri allkorruse vannitoas lekke alla ja heitis pilgu laes laiali-valguvale plekile. Mõnikord oli tunne, nagu elaks ta sõelas, mitte maamajas.

Kuidas kavatseb ta Sebile sellest viimasest kriisist rääkida? *Kui selle kohaga läheb veel üks asi viltu...*

Võib-olla ta ootab paar päeva, enne kui seda mainib. Või saab ta selle korda teha, ilma mehele ütle mata. Ema pärandvarast oli tal veel veidi sääste alles.

Ta vajus vastu sein a ja pug es sügavamale oma paksu kampsunisse.

Jõulud olid tavaliselt tema lemmikaeg. Soojus, hubasus, jõulupuulõhn ja pidulik küpsetamine. Traditsioon ja ühtekuuluvus. Ta arvas, et maamaja tugevdab neid tundeid. Selle asemel tahtis maja nad tappa. See poleks tohtinud niimoodi minna. Ta tahtis luua oma perele ideaalse kodu. Ta oli ette kujutanud lemmikloomi, päikesepaistet, õunaaedu, karikakrapõlde, unistuste jõule ja nii armsat maamaja, mis oleks peaaegu nagu pereliige. Ta vaatas süngelt niisket plekki, tundes end reedetuna. Kui maja oleks pereliige, räägiks ta olukorrast juristidega. Tal oli selleks päevaks plaan: kakskümmend kaks teemat oli tema märkmikus maha kriipsutamiseks ilusasti val-

mis – oi, kuidas talle meeldis seda teha – ja siiani polnud ta ühtegi rida maha tõmmata saanud. Maja keeldus koostööst.

Kui ta seda kohta esimest korda ühel päikeselisel juunikuu päeval nägi, oli see armastus esimesest silmapilgust. Ta oli endale öelnud, et kui nad vaid saaksid siin elada, ei kurdaks ta enam kunagi millegi üle.

Ole oma soovidega ettevaatlik.

See kõik oli tema süü.

Maamaja oli olnud väljaspool nende eelarvet ja Seb oli olnud vastu ideele rahaliselt pingutada, kuid Christy veenis teda, et nad saavad hakkama. Mõned ohvrid poleks kõneväärt, võrreldes tulemusega. Nad veetsid mitmeid pühapäevi, avastades langenud lehtedega tänavaid ja lagedaid põlde. Holly pidi siin minema külakooli ja tooma sõpru ilusasse aeda mängima. Ta oleks osa kohalikust kogukonnast. Võib-olla saaksid nad isegi kutsika võtta.